

характеризуватися повнотою змісту, системністю та високим ступенем їх засвоєння.

Одним із можливих шляхів формування професійної самосвідомості є активізація особистісної позиції студента. Для реалізації цього принципу використовують ділові, рольові ігри, диспути, аналіз ситуацій практичного змісту. Активні форми і методи навчання дозволяють студентам розвивати творче мислення, сприяють їхньому залученню до рішення проблем, максимально наближених до професійних.

При формуванні фахівця важливе те, щоб студенти здобували комплекс знань, умінь і навичок, набутих на основі міжпредметних зв'язків, як одного із факторів підвищення ефективності навчання. Тому велика увага приділяється зв'язку між дисциплінами, який забезпечує засвоєння необхідних медичних комплексних знань. Міжпредметні зв'язки становлять необхідний компонент систематичності навчання, що разом з іншими дидактичними принципами є важливою умовою забезпечення високого рівня знань, умінь і навичок, формування в молоді наукового світогляду. Практично реалізація цієї проблеми забезпечується узгодженістю навчальних планів і програм суміжних предметів; спільною методичною роботою викладачів шляхом взаємовідвідування занять, проведення об'єднаних засідань предметних комісій з питань міжпредметних зв'язків, підвищення кваліфікації молодих викладачів з цієї проблеми в школі молодого викладача. Отже, налагоджена система міжпредметних зв'язків сприяє забезпеченню узгодженості й наступності у викладанні, якісному засвоєнню навчального матеріалу, дає змогу підвищити зацікавленість студентів до навчання, підвищити рівень навчальних досягнень, вирішуючи кінцеву мету – формування професійних компетентностей.

ОСОБЛИВОСТІ ПСИХОЛОГІЧНОГО СТАНОВЛЕННЯ СТУДЕНТА-МЕДИКА ПРИ ВИБОРІ МАЙБУТНЬОЇ СПЕЦІАЛЬНОСТІ

О.І. Юрків

Кафедра догляду за хворими та вищої медсестринської освіти

Вищий державний навчальний заклад України

«Буковинський державний медичний університет», м. Чернівці

Надзвичайно важливим елементом економічного, соціального та культурного розвитку будь-якої країни є здоров'я дитячого населення. В умовах реформування системи охорони здоров'я України першочерговим завданням залишається забезпечення доступності та високої медичної допомоги дітям, а також наближення її до міжнародних стандартів. Реформування порядку організації медичного обслуговування населення в Україні потребує введення нових підходів до підготовки майбутніх лікарів.

Професійна лікарська діяльність має ряд специфічних особливостей. З одного боку вона характеризується тим, що в ній особливе місце займає висока частота контактів з пацієнтами. З іншого боку робота лікаря пов'язана із перевантаженнями психоемоційного характеру, високим ступенем напруженості та необхідністю приймати рішення зважено і

терміново. На початку активного професійного становлення є особистісний вибір професії лікаря, як життєвої задачі. Підготовка майбутнього спеціаліста ґрунтується не тільки на здобутті необхідної бази теоретичних знань та практичних навичків, а також – на розвитку його як особистості. Впродовж навчання студент набуває та удосконалює такі якості, які допоможуть йому стати спеціалістом високого класу та досягти високого рівня самореалізації в житті. Оскільки успішність учбової діяльності зумовлює ефективність професійної підготовки, то особистісне значення для студента певної риси означає усвідомлення її потенційного впливу на успішність реалізації свого життєвого кредо.

Професія лікаря вимагає досконалого володіння методами і способами ефективного спілкування для досягнення взаєморозуміння необхідного для вирішення не лише лікувально-діагностичних задач, але і особистих проблемних ситуацій, які суттєво впливають на кінець конкретного захворювання та якість життя пацієнта в цілому. В процесі підготовки медичного працівника особлива увага приділяється формуванню психологічної готовності до своєї професійної діяльності, від якої багато в чому буде залежати рівень успішності майбутнього спеціаліста.

Отже, під професійними якостями студента-медика ми розуміємо такі якості, які відповідають вимогам сучасного суспільства до спеціалістів даної професії.

ДО ПИТАННЯ ОСОБИСТИХ НЕМАЙНОВИХ ПРАВ У ЦИВІЛЬНОМУ ПРАВІ ФІЗИЧНИХ ОСІБ

С.В. Юрнюк, Б.П. Сенюк*, А.В. Ткач**

Кафедра фармації

*Кафедра пропедевтики внутрішніх хвороб

**Кафедра суспільних наук та українознавства

Вищий державний навчальний заклад України

«Буковинський державний медичний університет», м. Чернівці

У будь-якому суспільстві права людини є важливим інститутом, за допомогою якого регулюється правовий статус особи, визначаються способи і засоби впливу на неї, формуються юридичні гарантії реалізації та захисту прав і свобод.

Прагнення створити демократичне суспільство, необхідність всебічного забезпечення прав і свобод громадянина репрезентовано в Декларації про державний суверенітет України (1990). Підтвердження вищезазначеного є новий Цивільний кодекс – результат кропіткої багаторічної праці провідних українських учених-державників.

Надзвичайно важливим є те, що інституту права і свобод людини виокремлюється чільне місце у Конституції України (1996). Так, чимало статей (близько 30 %) становить розділ II „Права, свободи та обов’язки людини і громадянина“. Перелік таких прав і свобод великий за обсягом, але, на жаль, не вичерпний (ст. 22). Держава гарантує рівність прав і свобод кожному незалежно від раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та